

סיפור הארנבת והנציב העליון

היום, במיוחד לכבודם של הנציב העליון והמזכיר הראשי, הוגש נזיד ארנבות שהובאו הבוקר השכם מהאיטליז של אבו־בולוס בממילא בירושלים.

מפקד המשטרה במחוז הצפון ריימונד אוקוואלד Capperatta שיבח את התבשיל. באווירה השמחה ששררה במקום סיפר Capperatta מעשה בארנבות והזהיר את מאזיניו הרגישים. הוא הקדים ואמר שאינו אחראי לאמיתות הסיפור, שהרי קצבים שידיהם טבולות כל היום בדם אי אפשר לצפות מהם שיהיו גם דוברי אמת, אבל כידוע אין עשן בלי אש ומעשה שהיה כך היה לפני שנים:

"אבו־בולוס הוא בעל האטליז הגדול ביותר בכל פלסטיין", סיפר Capperatta, "האיטליז שלו שוכן ברחוב ממילא בירושלים. על לקוחותיו של אבו־בולוס נמנים כל עשירי ירושלים ורמאללה, יפו וחיפה, ואנשי הממשל הבריטי. הוא מוכר להם במחיר מלא חזרזירים, ארנבות וחיות ציד. הקצב המודרני הזה היה הראשון בכל המזרח התיכון שהכניס מקררי ענק חשמליים לאטליז שלו בעוד שקצבים אחרים שמרו על טריות מפוקפקת במקררי קרח עלובים, או השאירו את הבשר טרף לזבובים עד שהנבלה הבאישה. הפקידות המנדטורית הבכירה שלחה את הנהגים הערבים שלהם כדי לקנות אצל אבו־בולוס את הקנייה השבועית. הלקוחות החשובים ביותר היו כמובן הנציב העליון לשעבר, אורחיו המכובדים ופמלייתו. הנציב העליון לא ויתר אפילו שבוע אחד על נזיד הארנבות שהכינו לו השפים של הארמון. מעשה שטן, דווקא כשהנסיך מווילס עמד להתארח בארמונו של הנציב העליון, לא הביאו לאבו־בולוס את משלוח הארנבות השבועי הרגיל והוא שהיה מסור מאוד ללקוחותיו כמעט שלח יד בנפשו. אין כמו קצבים חמומי מוח, הרגילים לדם, שיכולים להתאבד בקלות בכלי המשחית הזמינים על שולחנם. אבו־אחמד, עוזרו של אבו־בולוס, ראה את אדוניו שבור ורצוצ' מרוב דאגה, הביט לצדדים וחיוך רחב נפער לפתע על פניו.

"יא סידִי", אמר אבו־אחמד, "למה אתה עצוב כשהפתרון נמצא כאן לנגד עינינו?"

"מה קרה לך יא אבו־אחמד, אתה חולם חלומות בהקיץ?"

"דווקא לא, יא סידִי."

"ובכן, מהו הפתרון?"

"יא סידִי, נדמה לי שהארנבות והחתולים הם ממשפחה אחת. הם דומים זה לזה כשתי טיפות ערק זחלאווי. אלה גם אלה חוגגים ביום ומתרבים בלילה. הנה החתולה שלנו קיטי, אוכלת זה שנתיים את כל שאריות הבשר שאנו משליכים לה. היא שמנה כמו ארנבת שהנציב העליון אוהב. בארצות מזרח אסיה אוכלים את החתולים עוד לפני שהן מיללות מיאו. למה שלא נכין את 'הארנבת' הזאת לסעודה המלכותית של הנציב העליון? אה?!"

"נעתקו המילים מפיו של אבו־בולוס. הוא לא ידע אם להתאבד מיד או לחכות קצת. הוא גם לא ידע אם כדאי שקודם יפשוט את העור מעל גופו של העוזר הנאמן שלו אבו־אחמד. לאחר שנרגע מהרעיון המפתיע, מצא שיש הגיון רב

בדבריו של אבו־אחמד. הוא לגם לגימה נוספת מפינג'ן הקפה הטורקי, מצמצץ בלשונו, נהנה מנקטר הָהֶל, ואמר:

"יֵא אבו־אחמד, ימח שמך וזכרך עם הרעיונות המקוללים שלך. חבל שאמך לא נשארה בבתוליה ולא הייתי פוגש עלוב חיים כמוך. יאללה תעשה מה שתעשה. אני לא ראיתי, אני לא שמעתי. תתכונן, שבקרוב יעלו אותך ואותי על הגרדום במגרש הרוסים בירושלים או במבצר עכו בעוון האכלת הנציב העליון בבשר חתול. ישמור אותנו אלוהים וינצור האל את מלך אנגליה ירום הודו."

"כעבור שעה קלה הופיע הנהג של הנציב העליון במכוניתו השחורה ושאל אם בשר הארנבת מוכן. אבו־אחמד, ששיניו הצחורות הסתתרו מאחורי שפמו העבות, הגיש לנהג את בשר 'הארנבת' שנעטף בנייר צלופן מרשרש.

"כל אותו סוף שבוע הסתובב אבו־בולוס בווילה שלו ברמאללה כסהרורי, הלך ושוב. הוא פחד שבכל רגע יתדפקו שוטרים ובלשים על דלת ביתו ויעלו אותו על הגרדום או ירו בו במשפט שדה מהיר.

"דאגתו של אבו־בולוס הייתה מיותרת לחלוטין. ביום שני בבוקר פתח אבו־אחמד את האטליז כמנהגו בתשע בבוקר. כעבור זמן קצר הצטרף אבו־בולוס, גופו רועד מפחד ופניו חיוורים כמו החרסינה הלבנה על קירות האטליז. לפתע צלצל הטלפון השחור הגדול בעל החוגה. צלצול חזק יותר מכל הצלצולים שידע הטלפון הזה מאז שחוגגה בָּל המציא את הטלפון. הצלצולים נשמעו כמו צלצול פעמונו של לוציפר השטן המלבה את אש הגיהנום לקראת בואו של אורח חדש. אבו־בולוס המפוחד אמר לאבו־אחמד: 'תענה אתה כלב בן אלף כלבים! איך סיבכת אותי יא מְגֻ'נִין' (מטורף).

"השיב לו אבו אחמד: 'יא סידי, לפי הצליל של הצלצול אני נשבע באללה, שזה המזכיר הכללי של הנציב העליון'. לקח אבו־בולוס את השפופרת השחורה ביד רועדת של חולה פרקינסון טרמינלי, וקירב את השפופרת לאוזנו הימנית:

"מִרְחָבָה!" (שלום) אמר אבו־בולוס בקול שבור.
"גוד מורנינג מיסטר אבו־בולוס, מדבר המזכיר הכללי", נשמע מהשפופרת קולו הדק והמאנפף של המזכיר.

"הנציב העליון ביקש ממני להתקשר אליך הבוקר מוקדם ככל האפשר ולהודות לך על החוויה הקולינרית שזכינו לה כולנו בסעודת הצהרים של יום ראשון. הנסיך מווילס אמר שאפילו בלונדון הגדולה אי אפשר למצוא בשר ארנבת באיכות משובחת כזאת. מיסטר אבו־בולוס, שתדע לך כי הבשר אצלך הוא תמיד מאיכות משובחת ועל כך תודתנו, אבל הפעם היה זה מעדן שהיינו גאים בו. הנהג של הנציב העליון יגיע עוד מעט לאטליז שלך, ישלם בעבור הבשר ויעניק לכל אחד מן העובדים שלך One Palestine Pound, לירה מנדטורית אחת, תודה מיסטר אבו־בולוס'."

"!Thank you! Thank you!", גמגם אבו־בולוס במבטא גרוני וביד רועדת הוריד את השפופרת על עריסת הטלפון."

לשמע הסיפור על ה'ארנבת' מפיו של הקצין Capperatta. האורחים התחלקו לשניים — אלה שדחו מלפניהם את צלחת הבשרים ואלה שאכלו בתיאבון גדול עוד יותר.

כדי להשכיח את סיפור ה'ארנבת' של Capperatta, הורה ליאון ל"שמיר ותזמורתו' לנגן מוסיקה לריקודים. ליאון וטרודה הסתחררו ברחבת השיש בוואלס וינאי לצלילי שירתו של הזמר פֶּרְדֵּי דֶּרֶה. המלצרות שעד כה הסתובבו בסינרים קצרים, הפתיעו את האורחים בבגדי נשף עטורי קפלים. לפי מבט עינו של ליאון ידעו הגרציות את מי להזמין להסתחרר איתן ברחבת הריקודים.

האורחים הסבו אל שולחנות עמוסים בשר בקר, כבש, כבד אווז לצד ירקות טריים שרק הבוקר נקטפו מן השדות ופירות עסיסיים זבי עסיס שנקטפו היום מהבוסתנים. שף טורקי חולל נפלאות בהכנת הדוֹגֶר־שישליק. מלצרים סודנים שחומים ומיומנים בתרבוש אדום, וְסֵט אדום וְשֶׁרְוֹאל (serape) לבן, הגישו פרגיות ממולאות באורז ובצנוברים מתובלים. טרודה הקפידה על הופעתם של המלצרים. לפי דרישתה, הם החליפו את בגדיהם שלוש פעמים במהלך הסעודה. המלצר הראשי בדק אם הציפורניים של צוות העובדים גזוזות ואם הם נוטלים ידיהם בצאתם מבית הכיסא. טרודה סיפרה שראתה בהודו מלצרים שמגישים לאורחים מזון ביד ימין בעוד שידם השמאלית שלהם, שבה הם מנגבים את המקום שנהוג לשבת, מוסתרת מאחור.

מטעמי כשרות, ליאון לא נגע במזון, אבל לא התקשה להאכיל את אורחיו במאכלי טריפה. בפינה נסתרת הוגש לאורחים נבחרים חזרזיר נטול נזם זהב, שהתגלגל בגריל ופרוסת לימון נעוצה לו בין שיניו. הסוֹשֶׁף גלגל על האסכלה נתחי בשר מן המשובחים שידעה חיפה. הוגש להם גם קוויאר שחור מהים הכספי, דג חדקן אפוי, ופירות ים ככל שחופי הארץ יכלו לספק. יוסיפון לחש באוזני פאפו: "ליאון הוא נבל ברשות התורה — חוטא גדול שמקיים לפעמים גם קמצוץ של מצוות מן התורה. אם ידידו האישי, המקובל ורופא האליל ר' מנשה בר־נסים הכהן, היה יודע על מעלליו ועל הנבלות והטריפות שהוא מלעיט את אורחיו היה קובר את עצמו שבע אמות עמוק בהר הזיתים או לפחות היה בורח כל עוד נפשו בו לרובע היהודי". יוסיפון ופאפו בלסו ככל שיכלו, ליטפו את הכרס התופחת ולא הפסיקו לרטון על האיכות הירודה של האוכל והמשקאות. דברי הלעז שלהם הגיעו לאוזניו של ליאון, שהשיב להם מנה אחת אפיים בקולי קולות: "חברים יקרים, אתם מזכירים לי זקנה אחת שבאה לחתונה מבלי שהוזמנה ואכלה עד להתפקע מן המטעמים שהוגשו והריר יורד לה על הסנטר מרוב עונג. בצאתה מהחתונה נטלה סל מלא מהשאריות שעל השולחן... גם את הפרחים שעל השולחן לקחה ולא הפסיקה לרטון: 'פוי, איזה אוכל! פוי, איזו חתונה! פוי, איזה קמצנים!' שיהיה לכם בתיאבון חברים, תאכלו ותתלוננו. רק תדעו שלא כל מי שיש לו טלפיים ומלתעות הוא אריה."